“Recordo el Girona amb un somriure”

“El grup que vam fer va ser espectacular. Érem amics i teníem la il·lusió de fer una cosa gran”
“El club i l’Agné van confiar en mi, i els estic molt agraït”
“Vull que tots dos se salvin, però la necessitat de l’Alavés ara és més gran”

Quan veig partits del Girona amb el camp ple em quedo sense paraules. En la meva etapa a preferent hi havia pedra i lona

Vam salvar el club i vam despertar la bèstia. Teníem bon equip i el millor tècnic que he tingut a la meva vida [Agné]

Guardo molt bona relació amb gent que continua treballant en el club. Estic molt content que les coses vagin bé al Girona

Té molt de mèrit pujar i en poques jornades mostrar un bon to competitiu per assentar-se a la primera divisió

Els ascensos fan unir els components d’una plantilla, i els que venen no tenen més remei que acoblar-se al grup

Juan José Silvestre Cantó, conegut per tothom amb el nom de Jito, va jugar amb el Girona els cursos 2007/08 i 2008/09, és a dir, l’any de l’ascens a segona A i la primera campanya en el futbol professional. El davanter, un autèntic rodamon del futbol, es va formar al Barça i va jugar també al Palamós, el Figueres, el Gavà, entre molts altres equips. També ho va fer amb l’Alavés les temporades 2010/11 i 2011/12, precisament el proper rival en la lliga dels gironins. Jito, establert a Vitòria i amb un bar a la ciutat, camí de Mendizorrotza, és soci i ferm seguidor del conjunt basc, l’únic que en l’actualitat el té lligat al futbol.

Suposo que mai es desconnecta del tot, no? Segueix l’actualitat del Girona i d’altres clubs en els quals ha jugat?

Sí que la segueixo. És un club al qual aprecio i recordo sempre amb un somriure. Com en temporades anteriors, aquesta també els he seguit. Fins fa poc encara tenia excompanys i amics a la plantilla, però, lògicament, amb els anys ja queda poca gent de la meva etapa al club. Guardo molt bona relació amb el delegat, l’encarregat de material i més gent que continua treballant a l’entitat. Estic molt content que les coses vagin bé.

Què li sembla aquest Girona de Pablo Machín?

Sorprenent. S’ha acoblat molt bé a la primera divisió. Està fent un joc vistós i està sumant punts que l’han consolidat a la zona còmoda i de tranquil·litat de la classificació. Té molt de mèrit pujar i en poques jornades mostra un bon to competitiu per assentar-se en la categoria. Creuen en el futbol que fan des de fa anys i mereixen estar a la posició que ocupen.

Vostè, però, és un seguidor aferrissat de l’Alavés. Com va començar la seva particular història amb el club basc?

Soc soci de l'Alavés. He jugat en molts equips de futbol i a Vitòria, amb l'Alavés, hi vaig jugar dues temporades. El vincle amb aquest club va continuar, perquè vaig seguir vivint a Vitòria tot i que jugava amb l'Eibar, durant un curs, i amb el Sestao River els tres darrers de la meva carrera. He conegut molta gent vinculada amb l'equip de la ciutat, socis, exjugadors, etc., i et transmeten què significa l'Alavés per als vitorians. M'hi vaig anar enganxant, i el bar que vaig obrir per als aficionats ha estat ja un altre motiu de pes per fer-me seguidor. És un club que transmet molts valors, en una ciutat petita de l'estil de Girona, i es viu el futbol amb molta passió. L'afició és fidel i agraïda amb el futbolista.

147 gols a segona B, tres ascensos a segona A, un curs a plata, precisament amb el Girona, i diverses experiències pel futbol estatal. Content amb la carrera que va fer com a futbolista?

Ja retirat, amb el cap fred i amb certa melancolia, puc afirmar que estic satisfet de la carrera que he tingut. Mai saps si hauries pogut fer més, però em quedo amb tota la gent que he conegut, les amistats, els guanys col·lectius i els individuals. Per fortuna, les lesions m'han respectat i vaig poder allargar la carrera fins als 36 anys. Estic satisfet, ja que sempre he pogut fer gols als equips en què he jugat, he aconseguit tres ascensos a segona A i amb el Girona em vaig treure l'espina de jugar en el futbol professional. Aquesta experiència em va arribar tard, però ho vaig gaudir molt.

Amb el Girona es va treure l'espina de jugar a segona A. No consolidar-s'hi és també una espina clavada?

Vaig notar molt el canvi de segona B a segona A. Em va costar acoblar-me a la categoria. Raül Agné m'exigia més que ningú, i és que he tingut una relació especial amb ell, ja que va ser company meu quan tenia 18 anys. Confiava molt en mi i em pressionava com el ningú. Físicament em va costar, però recordo l'any amb un somriure i en clau positiva. Hi havia el Celta, el Llevant, el Saragossa... tots els vèiem per la televisió i llavors jugàvem contra ells. Els dos anys a Girona em retornen a la memòria grans records. Estic molt agraït a Raül Agné i el club que van confiar en mi i a tots els aficionats per l'escalf que vaig rebre sempre.

Els dos anys al Girona, de records gratificants però, al mateix temps, d'una duresa extrema per les dificultats econòmiques i institucionals del club?

Sense cap mena de dubte. L'any de l'ascens a segona A va ser molt dur pels problemes econòmics que hi havia. El grup que vam fer, però, va ser espectacular. Érem amics i teníem la il·lusió de fer una cosa gran. En Raül Agné ens va portar pel bon camí i ens va dirigir molt bé, ja que controlava bé un vestidor on hi havia excompanys seus com a jugador. En els mals moments, a part d'entrenador, va fer de psicòleg, i és que, en la recta final ens devien tres o quatre mensualitats, el club estava a la deriva i, si no pujàvem, podia desaparèixer la institució. Poca gent confiava que el Girona podia pujar a segona A.

Vostès van posar la llavor de l'actual Girona, un club de primera amb una estabilitat envejable per a molts?

Quan veig partits del Girona en l'actualitat amb el camp ple i un ambient brutal em quedo sense paraules. En la meva etapa a preferent hi havia pedra tapada amb una lona. Estic d'acord que tot va començar aquella temporada. Insisteixo, érem amics i vam introduir el club al futbol professional, una nova dimensió per evitar la desaparició. Es van solucionar tot amb els ingressos extres de segona A, l'increment de socis, les travesses, drets de televisió, publicitat, etc. Vam despertar la bèstia. Teníem molt bon equip i el millor entrenador que he tingut a la meva vida.

A segona A el club va decidir mantenir bona part d'aquell gran grup que va aconseguir l'ascens. Allò va beneficiar l'equip en la lluita per la permanència en la categoria?

Sempre dic que quan un equip aconsegueix ascendir és perquè hi ha un bon bloc i un grup sa. Soc partidari de mantenir bona part de la plantilla. Llavors el grup estava molt unit i els nous que venien s'havien d'acoblar als que ja hi érem. Va ser una de les claus de la permanència. En el primer partit a Vigo que vam guanyar amb gol de Jaume Duran recordo que en l'onze inicial hi havia nou debutants a segona A. Per a nosaltres era un somni. Chechu, Migue, Rangel Matamala, jo mateix, etc., amb una edat entre 26 i 28 anys debutàvem en la categoria i ens la volíem menjar. Els que venien amb més experiència no tenien més remei que ficar-se dins el nucli dur que es va formar a segona B.

Hi hauria certs paral·lelismes amb la fórmula emprada aquest curs. Granell, Pere, Portu, etc., són part de la columna vertebral de l'ascens i debutants en la màxima categoria...

Aquest jugadors porten una trajectòria al club i són amics des de fa anys, sobretot els de la zona. Els ascensos fan unir moltes persones i els que venen s'han d'adaptar a les manies, maneres d'entrenar, etc. És clau tot això. Tinc informació que el grup és molt bo i l'entrenador els porta molt bé. La gent que ha arribat no té més remei que acoblar-se.

Va acabar la seva trajectòria pel futbol basc. Què el va atraure més del joc d'aquella zona?

Els hiverns són molt plujosos, fa fred i els camps es posen pesants, amb fang. Les dimensions són més reduïdes i quan vaig arribar a aquest futbol ja tenia una edat. Havia de fer menys esforços, menys curses, el joc era més directe i em beneficiava molt. Per això vaig poder allargar la carrera. No m'imaginava aguantar fins als 36 anys.

Vostè, però, és català, i a prop de casa també hi va fer grans temporades.

Sempre que he jugat a prop de casa m'han sortit bons anys. Sobretot per Girona amb el Palamós i el Figueres vaig fer bones temporades. Jugar a Catalunya sempre era especial per a mi, la meva gent estava a prop meu i això sempre és positiu. M'ha tocat jugar a Oviedo o a Jerez, massa lluny.

Com viurà el partit entre l'Alavés i el Girona?

Tenim una televisió grossa al bar i sempre posem els partits de l'Alavés. L'ambient és molt bonic i ho viurem amb emoció. L'Alavés no està en un bon moment i necessita els punts. El Girona ve de perdre dos punts en l'últim segon, però la seva posició és més còmoda.

Per tant, sense dubtar-ho, va amb l'Alavés?

Desitjo i vull que els dos equips es mantinguin a primera divisió, però la necessitat de l'Alavés és massa gran. Espero que els aconsegueixi i en la segona volta estiguin els dos més ben posicionats per veure el partit més tranquil [riu].

L'Alavés ve de fer una temporada passada exquisida. Massa fuga de talent durant el mercat d'estiu?

La campanya passada va ser brillant per a un acabat d'ascendit. L'Alavés es va mantenir en la categoria sense patir, va arribar a la final de copa contra el Barça i hi havia jugadors que van oferir un nivell molt bo, tant els cedits com els fitxats. Per un club petit, en el futbol d'avui dia és complicat retenir els jugadors que destaquen en les seves files. Uns han tornat al Real Madrid, altres han marxat al futbol anglès, a altres els han fitxat a cop de talonari... No hi ha hagut més remei que reconstruir la plantilla i està costant acoblar les peces. L'inici va ser dur, i aquest curs tot és més difícil.

Fa escassos dies, destitució del segon entrenador aquest curs i copa pel mig. Tampoc s'ha pensat gaire en el Girona, no?

Hi ha hagut una mica de tramuntana, com es diu per Figueres [riu]. S'està més pendent de com anirà i encaixarà el nou tècnic. Ja et dic que del que menys s'ha parlat és del partit a Montilivi. Suposo que ja se centraran en el matx, ja que aquest mes de desembre l'Alavés es jugarà bona part de les possibilitats de mantenir-se.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 03-12-2017 Pàgina 4

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1294767-recordo-el-girona-amb-un-somriure.html